

holdt han hende tilbage ved Armen og udbrød helt forfærdet:

„Nej, nej — saaledes maa De ikke gaa herfra. Hvad er der dog ivejen, Hansine? Har jeg gjort Dem noget ondt? Eller har andre? . . . Vil De ikke betro Dem til mig? Jeg forsikrer Dem, jeg er Deres Ven.“

Hun søgte med Magt at vride sig fra ham; men han holdt fast.

„Jeg slipper Dem ikke, før De har talt til mig. For Himlens Skyld, Hansine — hvad har jeg gjort Dem?“

„Lad mig gaa!“ sagde hun hæst, — og der var baade Rædsel og Bønfaldelse i hendes Røst.

Han blev bange og turde ikke længere holde paa hende. Og dog flygtede hun ikke. Hun gik blot et Par Skridt, standsede saa med Armen trykket for Øjnene, som om det svimlede for hende.

Emanuel stod ganske raadvild. Var hun syg? . . . Hans eget Sind var i et saadant Oprør, at han næppe formaaede at beherske sig. Thi just i dette Øjeblik kom han til fuld Klarhed over sine Følelser for denne unge Pige. Han vidste det nu — han elskede hende! For første Gang i sit Liv følte han Kærligheden flamme op i Hjertet og betage Sind og Sanser. Han elskede hende! Ja, han saae det nu — hende var det. hans Ungdomsdrømme havde aabenbaret ham, hende, han hele sit Liv havde længtes efter!

„Hansine!“ sagde han med en Stemme, der skulde være beroligende, men som forgæves søgte at skjule hans egen lidenskabelige Sindsbevægelse. „Har De slet ingen Tillid til mig? Er De vred paa mig? . . . De maa sige mig det, for jeg har den hele Dag tænkt saa meget paa Dem . . . Og jeg har længtes saa meget efter at tale med Dem,“ vedblev han, idet han i sin Betagethed atter greb hendes Haand, skønt hun stadig vendte Ryggen til ham. „Vil De blot svare mig paa dette ene Spørgsmaal? Hører De, Hansine? De maa